

Arbetets Vänners
sångkör.

Ur repertoiren.

I-II.

det torpet lilla strax utom tull'n,
där kräftan ljustras röd i kastrull'n
och dit Brunnsvikens bölja klar
i vattrade vågor sig drar.

C. M. Bellman.

XVII. Fredmans sång N:o 3.

Arr. af *M. Wegelius.*

Opp, Amaryllis, vakna min lilla,
vädret är stilla, luften sval.

Regnbågen prälar,
med sina strålar,
randiga målar
skog och dal.

Amaryllis, låt mig utan våda
i Neptuni famn dig frid bebåda.
Sömnens gud får icke mera råda
i dina ögon, i suckar och tal.

Kom nu och fiska, noten är bunden,
kom nu på stunden, följ mig åt!
Kläd på dig tröjan,
kjorteln oeh slöjan,
gäddan och löjan
ställ försåt!

Vakna, Amaryllis lilla, vakna!
Låt mig ej ditt glada sällskap sakna!
Bland delfiner och sirener nakna
ska' vi nu plaska i vår lilla båt.

Tag dina metspön, refvar och dragen,
nu börjar dagen, skynda dig!

Söta min lilla,
tänk icke illa,
skulle du villa
neka mig?

Låt oss fara till det lilla grundet,
eller dit bort till det gröna sundet,
där vår kärlek knutit det förbundet,
hvaröfver Tirsis så harmade sig.

Stig då i båten, sjungom vi båda!
Kärlek skall råda i vårt bröst.

Eol sig harmar,
men, när han larmar,
i dina armar
är min tröst.

Lycklig uppå hafvets vreda bölja
i din stilla famn kan jag ej mera dölja,
hur i döden hjärtat vill dig följa:
Sjungen sirener och härmen min röst!

C. M. Bellman.

V. 11
Repert

Hilma Jöhölm

ARBETETS VÄNNERS
SÅNGKÖR

Ur repertoiren

I

Helsingfors 1892.

IVb-1
Kapsel

ARBETETS VÄNNERS

SÅNGKÖR

Arbetets Vänner

I. J sommarnatt.*)

K. Flodin.

I varm och smäktande sommartid,
i tysta nattliga timmar,
när allting slumrar i ro och frid
och dagg på markerna glimmar
och månen hänger så sommarblek
och mellan grenar af björk och ek
och höga stammar af fur och gran,
sitt skimmer kastar på skuggig ban,
då spelar näcken i silfverströmmen
och alla älfvor stå upp ur drömmen.
Att tråda dans
på lummig hed,
de slå en krans
med ked vid ked.
Och sedan, ljudlöst och utan spår,
den glada skaran till dansen går.

Och älfvadrottning med guldgult hår
och ögon blåa som natten,
med älfvakungen i spetsen går
och badar sig uti vatten
af daggens droppar i blommans topp.
Och älfvor följa i glada hopp
och slå kring om dem sin ljusa ring
så lätt, som vore det ingenting.

*) Arbetets Vänner's sångkör tillegnad.

I månkhvit dräkt deras andeväsen
som dimmor sväfva ut öfver gräsen.
Och hand i hand de dansa glädtigt, med lif det går,
och näcken taktten på harpan slår.
Kring spegelväg
vid insjöstrand
går deras tåg.

Men bli af gryende morgondag
med purpur bärgen begjutna,
då äro tystnade näckens slag
och älfvakedjorna brutna.
Då dra' de åter till skogen hän,
till skuggan under dess höga trån,
att nektardruckna insomna skönt
på bäddar, väfda af sommargrönt,
och drömma ljuft om den glada natten
med kärleksdansar kring månljust vatten.
Och älfvor små,
om dagen lång
de drömma då,
tills nästa gång
i strömmen näcken får harpan fatt
och dans skall trådas i sommarnatt.

II. Världarnas Gud.

B. Crusell.

Världarnas Gud lyse sin frid
ned öfver slumraren, himmelskt blid,
öfver gravvens rund

till uppståndelsens glada stund.
Och i mullen,
öfver kullen,
blommande vår
grönske vänligt år från år,
till dess vi få
en gång där uppe mötas
i det blå.
Nu, farväl!

III. Stjärnornas saga.

C. Ecker.

Op. 4, N:o 5.

Och på fästet gick solen än upp, än ned,
på sin färd.
Och små stjärnor sade: «O, tag oss med
på din färd!»
Men det svarades dem: «Det kan icke gå,
ty jag bränner till glöd edra stjärnögon små
på den stolta, den flammande färd.»

Och till månen gingo då stjärnorna små
på sin färd.
Och de sade: «Du, som så ensam går
på din färd,
låt oss vandra med dig, ditt ljus ej må
förbränna till glöd våra stjärnögon små.»
Och de följa altsen på hans färd.

Nu var hälsad, måne och stjärnor små,
på er färd!

Huru mildt i blicken från himlens blå,
på er färd!
Ack, tänden de himmelska ljusen an,
upplysen den ensliga, vilsna ban
för vandran uppå sin färd!

IV. Vallgossen.

F. Pacius.

Hur skön bland österns skyar
går dagen opp
och fyller fält och byar
med fröjd och hopp.
Ur skog och lundar skalla
blott glädjeljud,
och luftens skaror alla
lofsjunga Gud!

Och molnen purpuranda
sin blåa gräns
och jordens fågling blanda
med himmelens.
Men källan står där under
så ren och ler
och lockar fästets under
i skötet ner.

Dig, gröna äng, jag söker
ännu engång,
där klara bäcken kröker
sitt muntra språng.

Invid den gamla stammen
min torfbänk är;
och getterna och lammen
de trifvas här.

J. L. Runeberg.

V. Afsked från skogen.

Mendelssohn.

Op. 59, N:o 3.

O dalars djup, o höjder,
du skogens gröna famn,
du hem för mina fröjder,
min smärtas lugna hamn!
Där ute står bedragen
världen med alt sitt gny.
Till dina stilla lunder
låt mig ånyo fly!

I skogen står det skrifvet
ett stilla, heligt ord
om hvad som högst i lifvet
vårt hjärta fröjda bort.
Jag har dem läst så troget,
orden af frid och tröst,
och klarhet genomstrålar
så underbart mitt bröst.

Eichendorff.

VI. O, kom med mig! *)

Arne Forsius.

O, kom med mig i stjärneglans,
ljufva, o kom med mig!
Lätt gungar vid aftonfläktens dans
min julle på böljans stig.
Nu börja glädje och kärlek sin fest,
ljuf, bländande, glansfull och kort.
Nu ljuder sången som varmast och bäst
och smyger med hjärtat bort.
O, kom med mig i stjärneglans,
ljufva, o kom med mig!
Lätt gungar vid aftonfläktens dans
Min julle på böljans stig.

Th. Lindh.

VII. „Och liten Karin tjänte.“ *)

Svensk folkvisa för soli, kör och piano.

Arr. af *G. A. Gripenberg.*

Och liten Karin tjänte
i unga kungens gård.
Hon lyste som en stjärna
bland alla tärnor små.

«Och hör du, liten Karin,
säg vill du blifva min?»

*) Arbetets Vänners Sångkör tillägnad.

Den rödaste gullkrona
den vill jag gifva dig.»

«Din rödaste gullkrona
den passar jag ej på. —
Gif den din unga drottning,
låt mig med äran gå!»

«Och hör du, liten Karin,
säg vill du blifva min?
Mitt halfva kungarike
det vill jag gifva dig.»

«Ditt halfva kungarike
det passar jag ej på. —
Gif det din unga drottning,
låt mig med äran gå!»

De satte liten Karin
i spiketunnan in,
och konungens små svenner
de rulla henne kring.

Då kom det ifrån himmelen
två hvita duvor ner —
de togo liten Karin
och strax så blef de tre.

VIII. Vallkulla.

Nyländsk folkvisa.

Arr. af *M. Wegelius*.

Vallkulla hon körde ut sina får:
Så väl hon kan.
Hon sjunger så vackert och gullharpan slår.
Så väl hon kväda kunde.

Och hör du, Vallkulla, spel' dansen för mej!
Så väl hon kan.
Min ära och tro den gifver jag dej.
Så väl hon kväda kunde.

Vallkulla hon spelar nu danserna två,
Så väl hon kan.
Att konungen själf på golfvet månd' gå.
Så väl hon kväda kunde.

Vallkulla hon spelar nu danserna fem.
Så väl hon kan.
Då dansade kungen och alla hans män.
Så väl hon kväda kunde.

Vallkulla hon spelar nu danserna sju.
Så väl hon kan.
Då dansade kungen och hans unga brud.
Så väl hon kväda kunde.

IX. Prinsessan och båtsmannen.

Nyländsk folkvisa.

Arr. af *M. Wegelius*.

Hör du nu, becki' båtsman,
hvad jag nu säger dej:
säg vill du inte spela
gulltärning med mej!
Hej hopp, fadirallallej!

Nog kunde jag väl spela
gulltärning med dej,
men jag har ju rakt intet
att sätta upp mot dej!
Hej hopp, fadirallallej!

X. „Och jungfrun hon går i dansen.“

Nyländsk ringdans.

Arr. af *M. Wegelius*.

Och jungfrun hon går i dansen med röda
gullband;
hon knyter så hårdt om sin käreastas arm.

Och käraste lilla jungfru, knyt icke så hårdt!
Jag hafver ej tänkt alls att rymma min kos.

XI. „Skeppet seglar uppå bölja blå.“

Nyländsk ringdans.

Arr. af *M. Wegelius*.

Skeppet seglar uppå bölja blå,
då lossa vi våra ankar.
Det är så roligt att segla dit,
där vackra gossarna vanka.
Jag vet en gosse, som så hurtig är.
Han passar bäst för mitt sinne,
och all min kärlek jag till honom bär,
om dygden blott är därinne.
Och räck mig nu din snöhvita hand,
på det jag säker månde vara,
och tro på mig och på ingen ann',
så länge borta jag skall vara.

XII. „Där växte upp en lilja.“

Österbottnisk folkvisa.

Arr. af *M. Wegelius*.

Där växte upp en lilja uti dalen,
en rosende krona hon bar.
Jag stannade och såg uppå den liljan,
och tårarna på kinderna de rann.

XIII. „J min ungdom det roar mig att sjunga“.

Västfinsk folkvisa.

Arr. af *K. Ekman*.

I min ungdom det roar mig att sjunga,
fastän sorgen till hjärtat mig går:
För den blomstrande ungdomen förkunna,
hur' de världsliga nöjen förgå.

Aldrig komma de nöjsamma dagar,
som i nöjen framflutit för mig,
då en vän jag med oro skall sakna
och i ångslan framlefva min tid.

Ingen finnes, som mig mera känner,
ty för alla en främling jag är;
Mina ungdoms bekanta och vänner,
äro borta, de äro ej här.

XIV. „Jag är född på den gamla Englands kust“.

Västfinsk folkvisa.

Arr. af *K. Ekman*.

Jag är född på den gamla Englands kust,
där de stolta skutor gå,
och en stolter sjöman var min lust
från jag blott var sjutton år.
Första gången reste han ombord,

kyste han mig öm och huld.
 Och han sade vänligt dessa ord:
 «Du är alt mitt hjärtans guld.
 O, Susanna, gråt icke för din vän,
 blif mig alltid städse trogen tils jag kommer
 hem igen.»

I ett litet hus vid kusten bo
 vi nu som ett gift, ett äkta par,
 ty han höll sitt ord, han kom igen;
 fyra raska barn vi har.
 Han går ej ut på resor mer,
 men när stormen rasar vildt,
 han till barmen vänligt trycker mig,
 och så säger han så mildt:
 «O Susanna, mitt alt, min fröjd, min lust!
 Ej fins en man så glad som jag uppå hela Eng-
 lands kust.»

XV. Fredmans epistel N:o 71.

Arr. af *M. Wegelius*.

Ulla, min Ulla, säg får jag dig bjuda
 rödaste smultron i mjölk och vin?
 Eller ur sumpen en sprittande ruda,
 eller från källan en vattenterrin?
 Dörrarna öppnas af vådren med våda,
 blommor och granris vällukt ger.
 Duggande skyar de solen bebåda,
 som du ser.
 Å'ke de' gudomligt,

fiskartorpet, hvad?
 Gudomligt att beskåda! —
 Ån de stolta stammar, som stå rad i rad
 med friska blad!
 Ån den lugna viken,
 som går fram?
 Åh ja!
 Ån på långt håll, mellan diken,
 åkrarna?
 Å'ke de' gudomligt? Dessa ängarna?
 Gudomliga!

C. M. Bellman.

XVI. Fredmans Epistel N:o 80.

Pastorale.

Arr. af *R. Faltin*.

Liksom en herdinna, högtidsklädd,
 vid källan en junidag
 hopletar ur grässets rosiga bädd
 sin prydnad och små behag,
 och ej bland väppling, hägg och syren
 inblandar pärlors strimmande sken
 inom den krans i blommors val,
 hon flätar med lekande kval.

Så höljde min nymf på Floras fest
 ett enkelt och skiftadt flor,
 då hon, utaf Mollberg bjuden till gäst,
 ut till Första Torpet for,